

Beijing, Beijing

Text och foto // Sanna Rosell

Bubblande, bullriga, brusiga Beijing. Denna myllrande mångmiljonstad har mycket att erbjuda storstadsälskaren. Men bakom de tolvfiliga motorvägarna och svindlande skyskraporna finns också ett annat Beijing, där slingrande gränder och gröna parker blir lugna oaser.

Med sina 15 miljoner invånare, förorter inräknade, är det svårt att greppa det ofantliga omfånget på Kinas huvudstad, landets kulturella och politiska hjärta. Samtidigt liknar det en gammaldags kinesisk by med sina labyrinter av kvarvarande hutonger och luggslitna

små sidogator. Siluetten av staden med de bländande höghusen skapar en fin kontrast till de traditionella palatsen i rostrött, jadegrönt och koboltblått.

Vi är i Beijing i slutet av december för att under några dagar skrapa staden på ytan. Alldeles för kort tid för att ge Beijing en värdig chans, men nog för att redan vilja åka tillbaka.

Det är isande kallt och himlen är hög och ljusblå. Varmt klädda med tjocka täckjackor och ryssmössor fryser vi ändå. Men när jag ser de stackars vakterna som står i vart och vartannat hörn, blickstillta med frostfläckar på kinderna, känns temperaturen som en bagatell.

bildtext

bildtext

A nnons

Vi spatserar omkring utomhus, det finns så mycket att se och ta in. Vid Heaven's Gate och i parken runtomkring förvånas och förundras jag över pensionärernas gymnastiska konst och sällskapsliv. Det är här de samlas för att spela kort, stretcha efter morgonjympan och virka mössor med öron på. På gatorna sitter gummor rynkiga som russin. Insvepta i lager på lager av grå filtar, säljer de snacks till förbipasserande. Definitionen av snacks i Kina är förstås en annan än vad de flesta västerlänningar är vana vid – en näve krispiga kackerlackor, några möra larver eller kanske färskt friterade kycklingfoster? För de kräsmagade finns dock alternativ som bakade sötpotatisar och varm sojamjolk att ta med i farten.

Några gator bort står rader av förfrusna soldater i givakt. Deras blickar är fästa på något jag inte ser, hållningen stavas år av disciplin. De vaktar Himmelska fridens torg, det ironiska namnet på världens största torg - inte bara känt för sin storlek utan också ökänt för de massakrer som skedde här år 1989. Den enormt stora, öppna, platsen ringas in av kolosser till byggnader som får människorna på torget att likna små myror. Nationalmuseum, riksdagshuset och Mao Zedongs minnespalats ligger alla här och påminner oss ständigt om att den store ledarens vaktande ögon inte vilar.

Mao var Kinas diktator under många år, och under hans röda fana reformerades landet totalt. Hans ansikte blickar

inte bara ut över Himmelska fridens torg, utan finns även avbildat i en något förskönad version, med persikohy och tindrande ögon, vid ingången till Förbjudna staden.

Murarna som avskärmar den då kejserliga lyxen från böndernas liv i lort och lera ger svalskande skugga på sommaren och vindskydd på vintern. Just idag, på annandag jul, strålar solen från en klarblå himmel och gör stenmurarna till perfekt stöd för ryggen när nästippen tittar upp mot värmen.

Vi passerar en konstgjord sjö där isen ligger spegelblank. Det liknar Central Park i en amerikansk julfilm, när söndagslediga familjer leker på isen och värmer sina händer runt rykande koppar vid rinken. Skillnaden är dock att kineserna glida omkring på ett slags sparkar, vanliga stolar med medar som underred, istället för skridskor. Små, jublande barn uppe på sitsen och svettiga, halkande föräldrar som motorer bakpå njuter av en fin vinterdag medan nyfikna turister fotar och antecknar i minnet.

En halvtimmes taxifärd öster om staden ligger Beijings konstkvarter, kallat District 798. Gamla fabriker från tiden då kommunismen utvecklades som mest har idag gjorts om till ateljéer och gallerier med konst, caféer och annorlunda butiker. Att gå omkring på dessa gator är ett skönt, upplyftande avbrott från det annars så korrekt kinesiska. Den knallröda dinosaurien i verklig storlek och erotiska graffitin på väggarna känns med

bildtext

bildtext

bildtext

ens som en rätt naturlig del av Beijings stadsbild.

Beijings stolthet på tallrik, pekinganka med alla obligatoriska tillbehör, är förstås ett måste när man besöker staden. Många restauranger serverar ankor grillade på det traditionella viset, över öppen eld. Fettet dryper om den i halsen hängda ankan och skinnet glänser gyllene och knaprigt. Sättet kocken skivlar upp ankan på är en konst i sig! Det går snabbt och inte en smula går till spillo. Tillsammans med de tändsticksstora

gurkstavarna och pinnarna av rädisor fyller vi små pannkakspaket och tuggar i oss. Den söta hoisinsåsen och salta köttet slår volter på smaklökarna.

Om middagen med Pekinganka var en kulinarisk upplevelse av hög klass, var rykande dumplings till frukost ett mer familjärt minne. På det lilla haket på hörnet slår ångorna av vitlök emot de morgonhungliga bygjobbarna som delar inomhusvärme och skämtsamma skratt med varandra. När vi tränger oss in stirrar blickarna på den västerländska

familjen som med handrörelser pekar på mage och mun för att beställa. Den språkliga bryggan visar sig inte vara något hinder, snarare tvärtom, en spikrak väg till något av ett utbyte över degknytena fyllda med grönt. Vi kommer tillbaka varje morgon och hamnar snart bredvid kokerskan i köket. Sista morgonen får vi, förutom våra vanliga dumplings, kramar och uppmaningar om att snart komma tillbaka igen.

A nnons

A nnons